

Sygnatura akt VI Ka 197/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 czerwca 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Piotr Mika

Sędziowie: Kazimierz Cieślukowski (spr.)

Krzysztof Ficek

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Tomasza Międlara Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.

sprawy **M. M.** ur. (...) w Z.

syna S. i B.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 5 grudnia 2019 r. sygnatura akt II K 286/19

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 197/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 5 grudnia 2019 roku, sygn. II K 286/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez dowolną, a przez to subiektywną interpretację zeznań złożonych przez pokrzywdzonego D. B. złożonych w postępowaniu jurysdykcyjnym oraz świadka B. B. (2) w efekcie czego sąd I instancji nie obdarzył walorem wiarygodności treści wskazanych depozycji w zakresie relacji co do przebiegu inkryminowanego czynu, na skutek nieuwzględnienia okoliczności, że pokrzywdzony w postępowaniu przygotowawczym składał zeznania w obawie o swoje zdrowie i życie a sprzeczności z zeznaniami złożonymi na rozprawie wyjaśnił w sposób logiczny i klarowny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Choć sprzeczności w zeznaniach składanych przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym a na rozprawie są ewidentne,, dotycząc okoliczności, w jakich pokrzywdzony znalazł się na miejscu zdarzenia, początkowej obecności		

na miejscu zdarzenia dwóch dziewczyn, liczby ciosów zadanych przez oskarżonego oraz osoby mu towarzyszące oraz miejsca, w którym w czasie zdarzenia znajdował się telefon pokrzywdzonego, to jednak wytłumaczenie części z nich przez pokrzywdzonego obawą przed oskarżonym uznać należy za logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Brak wskazania w postępowaniu przygotowawczym dwóch dziewczyn, w tym jednej o imieniu W., która miała pokrzywdzonego telefonicznie poprosić o przyście na miejsce zdarzenia, jawi się jako działanie logiczne w sytuacji gdy pokrzywdzony nie chciał w przeciwieństwie do swojej matki inicjować żadnego postępowania karnego. Zrozumiała jest w takiej sytuacji niechęć do angażowania w postępowanie innych osób jako świadków zdarzenia. Kwestia dokładnej liczby ciosów i kopnięć zadanych pokrzywdzonemu w czasie zdarzenia z uwagi na jego dynamikę nie może przesądzać samodzielnie o wiarygodności zeznań pokrzywdzonego. Istotne zastrzeżenia muszą oczywiście budzić informacje dotyczące telefonu, skoro pierwotnie pokrzywdzony twierdził, że bezpośrednio przed otrzymaniem ciosu od oskarżonego telefon trzymał w ręce i wypadł mu on z ręki po otrzymaniu uderzenia, zaś na rozprawie twierdził, że telefon w czasie zdarzenia leżał na murku. Również jednak w tym zakresie samodzielnie sprzeczność ta nie może świadczyć o całkowitej niewiarygodności pokrzywdzonego w zakresie odnoszącym się do pobicia go przez oskarżonego wspólnie z innymi osobami. Nie ulega wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów, że

wezwanie pogotowia ratunkowego oraz Policji po zdarzeniu było efektem działań matki pokrzywdzonego. Pokrzywdzony nigdy nie ukrywał obaw przed oskarżonym. Słusznie wskazuje prokurator na to, że niechęć do stawienia się pokrzywdzonego na rozprawie sądowej i konieczność jego przymusowego doprowadzenia w pełni potwierdza towarzyszące pokrzywdzonemu obawy, a przez to wcześniejszą niechęć do zainicjowania postępowania karnego. Trudno zaakceptować stanowisko sądu I instancji, z którego de facto wynika, że wezwanie przez matkę pokrzywdzonego pogotowia ratunkowego oraz Policji nie miało żadnych podstaw faktycznych i że do żadnego wcześniejszego zdarzenia, które skłoniło B. J. do powiadomienia pogotowia i Policji, nie doszło. Gdyby rzeczywiście pokrzywdzony wraz z matką mieli wykreować tego typu nieprawdziwe zdarzenie w celu fałszywego obciążenia oskarżonego, to w zgodzie z logiką i doświadczeniem życiowym należałoby spodziewać się zgoła odmiennego zachowania pokrzywdzonego niż odmowa udania się na obdukcję czy też odmowa przewiezienia go do szpitala na obserwację. Także hipoteza, iż pokrzywdzony wprowadził w błąd swoją matkę co do przebiegu zdarzenia jawi się jako nieprawdopodobna, gdyż należałoby się w takiej sytuacji spodziewać ujawnienia tej okoliczności przez pokrzywdzonego przy okazji dalszych czynności procesowych, skoro pokrzywdzony skonfrontowany zostałby z sytuacją, w której jego kłamstwo wobec matki uruchamia postępowanie karne i naraża go na odpowiedzialność karną za

<p>składanie fałszywych zeznań. W sytuacji gdy sąd dysponował obiektywnymi dowodami w postaci zapisów korespondencji telefonicznej potwierdzającej niezaspokojone roszczenia oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonego, a więc potwierdzającymi motyw oskarżonego dla pobicia pokrzywdzonego, całkowita odmowa uznania relacji pokrzywdzonego z rozprawy sądowej, stoi w sprzeczności z logiką i doświadczeniem życiowym, naruszając normy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzenia istnienia uchybienia wskazanego w zarzucie i uznaniu przez sąd odwoławczy, że zeznania pokrzywdzonego są wiarygodne w zakresie, w jakim wskazują na pobicie go przez oskarżonego, a więc realizację znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. reguła ne peius z art. 454 § 1 k.p.k. obligowała sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku tj.</p>	<p># zasadny</p>

	<p>art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez dowolną, a przez to subiektywną interpretację treści dokumentacji medycznej oraz zeznań ratownika medycznego M. S. i nadanie tym źródłom dowodowym nadmiernej rangi dowodowej, przy nieuwzględnieniu faktu, że z zeznań M. S. wynika, że u pokrzywdzonego stwierdzono powierzchowny uraz głowy, co świadczy o tym, że pokrzywdzony padł ofiarą przemocy</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów uznając za wiarygodną relację M. S., jak też dokumentację sporządzoną w związku z interwencją pogotowia ratunkowego. Zeznania M. S. w pełni korelują z treścią dokumentacji i wynika z nich, że u pokrzywdzonego nie stwierdzono żadnych widocznych obrażeń ciała, a w dokumentacji odnotowano obrażenie w postaci powierzchownego urazu głowy z uwagi na wynikającą z wywiadu informację o uderzeniu osoby badanej w głowę. Przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów należy upatrywać jednak w uznaniu przez sąd I instancji, że informacje wynikające z zeznań świadka i dokumentacji medycznej świadczą o całkowitej niewiarygodności pokrzywdzonego w zakresie, w jakim wskazywał na pobicie go przez oskarżonego. Na rozprawie pokrzywdzony zeznał przecieź, że na skutek uderzeń zadanych przez oskarżonego doznał jedynie krwotoku z dziąseł i opuchnięcia wargi. Śladu po krwotoku zostały przez niego zmyte po przyjsciu do</p>		

<p>domu. Z zeznań nie wynika, że opuchlizna wargi była na tyle duża, że musiała zostać dostrzeżona przez osobę go badającą. Uwzględnwszy ewidentną niechęć pokrzywdzonego do inicjowania postępowania przeciwko oskarżonemu wynikającą z obawy przed nim, nie może dziwić fakt, że nie wskazywał w czasie badania na inne obrażenia ciała, w szczególności bolesność żeber po tym jak zadano mu szereg kopnięć. Niechęć do współpracy z osobami badającymi wynika zdaniem sądu odwoławczego także z faktu, że pokrzywdzony nie chciał poddać się obdukcji ciała, jak też odmówił przewiezienia do szpitala w celu obserwacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzenia istnienia uchybienia wskazanego w zarzucie i uznaniu przez sąd odwoławczy, że zeznania pokrzywdzonego sąd wiarygodne w zakresie, w jakim wskazują na pobicie go przez oskarżonego, a więc realizację znamion przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. reguła ne peius z art. 454 § 1 k.p.k. obligowała sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		

3-3.	<p>obraza art. 5 § 2 k.p.k. poprzez błędne jego zastosowanie przy rekonstrukcji stanu faktycznego w sytuacji, gdy materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu sądowym oraz świadka B. B. (2), udokumentowany fakt wezwania karetki pogotowia, organów ścigania w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Do dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. sąd I instancji odwołał się jedynie w zakresie, w jakim wskazał, że zeznania pokrzywdzonego złożone na rozprawie, nawet przy uznaniu ich za wiarygodne nie pozwalały na przypisanie oskarżonemu zaboru posiadanego przez pokrzywdzonego telefonu, skoro pokrzywdzony nie widział, kto fizycznie zabrał telefon leżący w chwili zdarzenia na murku, zaś w zdarzeniu oprócz oskarżonego uczestniczyli jeszcze nieustaleni 3 mężczyźni. W świetle zeznań pokrzywdzonego wątpliwości, czy zabór telefonu nie stanowił ekscesu jednego z mężczyzn towarzyszących oskarżonemu jest w pełni uzasadniona i nie można jej rozstrzygnąć w oparciu o przeprowadzone dotąd w postępowaniu dowody. Sąd I instancji wbrew zarzutowi nie odwoływał się do art. 5 § 2 k.p.k. uznając za nieudowodniony fakt pobicia pokrzywdzonego przez oskarżonego,. W tym zakresie sąd uznał relacje pokrzywdzonego i jego matki za niewiarygodne i nie wyrażał</p>		

żadnych wątpliwości co do faktu, czy do pobicia doszło czy też nie doszło.		
Wniosek		
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
brak uchybienia wskazanego w zarzucie		
3.4.	naruszenia prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 k.k. , art. 119 k.w. i art. 191 § 2 k.k. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji gdy analiza akt sprawy pozwalała na ocenę zachowania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona czynów zabronionych opisanych w tych przepisach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Niezastosowanie wskazanych przepisów prawa materialnego jest efektem całkowitego odmówienia wiary zeznaniom pokrzywdzonego i jego matki i poczynienia przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, z których wynika, że pokrzywdzony nie został pobity przez oskarżonego, jak też nie dokonano kradzieży posiadanego przez niego w chwili zdarzenia telefonu. Wobec takich ustaleń faktycznych niezastosowanie wskazanych przepisów prawa materialnego nie może być traktowane jako		

<p>uchybienie. Zarzutu naruszenia prawa materialnego nie można skutecznie stawiać kwestionując równocześnie ocenę wiarygodności dowodów oraz prawidłowość ustaleń faktycznych</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak uchybienia wskazanego w zarzucie</p>		
<p>3-5.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że zebrane w sprawie dowody są niewystarczające do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, co skutkowało jego uniewinnieniem, podczas gdy prawidłowa, wszechstronna, rzetelna i logiczna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowe wnioskowanie na podstawie zeznań pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu sądowym oraz jego matki prowadzą do wniosku, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu z art. 280 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
O uchybieniu w postaci błędu w ustaleniach faktycznych można mówić wyłącznie w sytuacji, gdy fakty ustalone przez sąd nie wynikają z dowodów uznanych przez niego za wiarygodne, bądź też sąd nie poczynił ustaleń faktycznych wynikających z dowodów uznanych przez niego za wiarygodne. Zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie można stawiać kwestionując równocześnie zasadność oceny jako niewiarygodnych dowodów, które mają być źródłem kwestionowanych ustaleń faktycznych. W istocie błąd w ustaleniach faktycznych, o którym mówi apelujący jest błędem wtórnym i wynikającym z uchybienia w postaci naruszenia przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów..	
Wniosek	
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
brak uchybienia wskazanego w zarzucie	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
---	--

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.	Uznanie przez sąd odwoławczy, że wiarygodne dowody w postaci zeznań pokrzywdzonego i jego matki potwierdzają sprawstwo oskarżonego co do czynu z art. 158 § 1 k.k. art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a odmowa uznania tych dowodów za wiarygodne jest wynikiem uchybienia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Wyrok uniewinniający oskarżonego od czynu z art. 280 § 1 k.k. należało uchylić z uwagi na to, że w ocenie sądu odwoławczego wiarygodne dowody w postaci zeznań pokrzywdzonego i jego matki potwierdzają sprawstwo oskarżonego co do czynu z art. 158 § 1 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Odmowa uznania tych dowodów za wiarygodne nastąpiła z uchybieniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., co wyjaśniono w sekcji 3.1 i 3.2		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
W postępowaniu ponownym sąd I instancji zobligowany będzie do powtórzenia postępowania dowodowego w całości, podjęcia próby uzyskania od		

pokrzywdzonego danych osobowych wskazanej przez niego dziewczyny o imieniu W. w celu jej przesłuchania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art 280 § 1 k.k.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana